ప్రశాంతం

రాపోలు ఎల్లయ్య స్వచ్ఛంద పదవీ విరమణ చేసి పదేళ్ళయింది. నిజానికి అప్పుడీ పథకం లేదు. ఈ పేరూ లేదు. బొంబాయి బట్టల మిల్లులో సాంచాలు నడిపేవాడు. బిడ్డ విమల పెండ్లికెదిగింది. అంతదాకా బట్టకు పొట్టకు నడిచింది. బిడ్డ పెండ్లి ఎట్ల చేయాల్నో తోచలేదు. అప్పు ఎక్కడ పుట్టక ప్రావిడెంట్ ఫండ్ చేతికి రావడంకోసం చేస్తున్న పనికి రాజీనామా చేసిండు.

బిడ్డపెండ్లి అల్లుడు లక్ష్మణ్‌తో మంచిగనే జరిగింది. బొంబాయిలో పని మాత్రం పోయింది. దత్తాసామంత్ 1982 లో యాడాదిన్నర సమ్మె చేయించినపుడు రెండున్నర లక్షలమందికి పనిపోయింది. అప్పుడే ఎట్లనో ఒకట్ల బతికినం ఇప్పుడు బతకరాదా అనుకున్నడు.

పనిపోతే పోయిందిలే అని ఎల్లయ్య బొంబాయి వదిలి బిడ్డ పెండ్లయినంక భీవండి చేరిండు. భీవండిలో పనిగంటలు

ఎక్కువ. రోజుకు పన్నెండు గంటలు పనిచేయాలె. ప్రావిడెంట్ ఫండ్‌లేదు. కార్మికుల సంక్షేమ చట్టాలేవీ అక్కడ అమలులో లేవు. నాలుగేండ్లకే ఆరోగ్యం దెబ్బతిని ఇంటికచ్చి చేరిండు.

జగిత్యాల డివిజన్‌లోని కొడిమ్యాల మండలం దగ్గర పల్లెటూరు ఎల్లయ్యది. పచ్చని చెట్లు, అడవి, ఊల్లె ఉండుడు అలవాటైతే మల్ల ఏవూరికి పోబుద్దికాదు. తెల్లారిలేసి వాల్లతోని వీల్లతోని ముచ్చటవెట్టి అంబటాల్లకు ఈతచెట్లల్లకు పోయి వాడకం కల్లుతాగుడు. ఇంటికచ్చి ఇట్ల ఎంతకాలమని కూసుండి తినుడు? చిల్లర పనులు చేసుకుంట పొట్ట కెల్లదీసిండు. కొడుకు పెండ్లి చేసిండు. వాల్లిచ్చిన కట్నం పెండ్లికర్చులకే సాల్లేదు.

మనుమలు, మనుమరాండ్ల పురుల్లు చేసిండు. వెయ్యి రెండువేల చొప్పున అప్పులు పెరగవట్టె. ఎల్లయ్యకు వయస్సు పెరుగుతున్నకొద్దీ వేరే బాధ్యతలు పెరుగుతున్నయి. మల్లా ఏదో ఒకపని చేయక తప్పలేదు. చేద్దా మంటే సొంత ఎవుసం లేదు. నాగలి లేదు. ఎడ్లు లేవు.

ఇంటిముంగన్నే ఇంత చాయె హోటల్ పెట్టిండు ఎల్లయ్య. అది కల్సిరాలేదు. ఉద్దెర లెక్కో అయినయి. పెట్టువడి లేకుంటైంది. ఇగ లాభంలేదని మల్ల భీవండికి పోవుడు సాతగాదని సిరిసిల్లలో పవర్‌లూం కార్మికుడిగా పనిలో చేరిండు.

సిరిసిల్ల భీవండి కన్ననయమే. అక్కడి తీర్గ పాయిఖానాకు లైను, పొట్టకు తినేకాడ లైను, పండుకునేకాడ లైను కట్టుడులేదు. మంచి చల్లనిగాలి వెలుతురు...పాణం హాయిగ అన్పించింది. కానీ సిరిసిల్లలో కరెంటు సరిగ్గా ఉండది. కరెంటు సరిగ్గా ఉంటే నేసే భీములు సరిగ్గా వుండయి. పని సరిగ్గా వుండది. పని సరిగ్గా ఉంటే కూలి సరిగ్గా ఉండది.

ఏదో నడుస్తాందిగదా...పదిరోజులకోసారి ఇంటికి పోయిరావచ్చు. మనుమలు, మనుమరాండ్లను కొడుకు కోడలు అందర్ని చూసుకోవచ్చు అనుకుని తృప్తి నింపుకున్నడు ఎల్లయ్య.

పని సరిగ్గా నడవకపోయినా పెద్దగ బాధనిపించలేదు. పనిలేన్నాడు బస్సెక్కి ఇంటి కచ్చిపడు. అక్కడి కష్టమంత మర్చిపోవు. ఇంటికాడ నికార్సయిన ఈత కల్లు దొరుకు. అది తాగితే కమ్మటి నిద్ర... ఇట్ల చేసీ చెయ్యక ఇంత పొట్టకు నడిపిస్తండు ఎల్లయ్య.

ఇంకోబిడ్డ ఏడోతరగతికే సదువు బందుచేసింది. పెండ్ల కెదుగుతాంది. కోడల్ను దీసుకొని కొడుకు ఏదో పని చేస్త అని మెట్‌పెల్లికి మకాం మార్చిండు. ఇల్లంత బోసిపోయింది.

ఇట్లుండంగ అకస్మాత్తుగ ఒకరోజు ఎల్లయ్య పనిచేసే పవర్‌లూం యజమాని ఆత్మహత్య చేసికొన్నడు. పరిశ్రమ సరిగ్గా నడవక, అప్పులు ఎక్కువై వడ్డీలకు చాలక ఏంచేయాల్నో తోచక ఆత్మహత్య చేసుకున్నడని ఊరంత అనుకున్నరు. అప్పులిచ్చినోల్లు మనుసుల్నే తిట్టుకున్నరు. బాకీలు పెట్టినోల్లు ఎగపెట్టచ్చని లోలోపల సంతోషపడ్డరు.

గింత ఇరాం లేకుండా పనిచేసినా బట్టకు గిట్టుబాటులేకపోవడం ఏమిటో ఎల్లయ్యకు అర్థం కాలేదు. తానైన ఇంటికాడ ఇంత కల్లుబొట్టు తాగుతడు కని తమసేటు కెటువంటి అలవాట్లు లేవు. పొద్దుందాక తెల్లందాక తమ తీర్గనే ఏదో పనిచేస్తనే ఉంటుండె. అయినా సేటుకు సేటు మందం జీతమైన గిట్టుబాటు ఎందుకు కాలేదు? తనకంటే తక్కువ కూలికి పనిచేస్తే తప్ప గిట్టుబాటు కాదా? ఇప్పుడేం కూడబెట్టిన ఈ కూలి పనిచేసి. ఇంకా తక్కోకు చేస్తే ఏం తింటం? ఎట్ల బతుకుడు?

పవర్‌లూం యజమానుల సంగం సంతాపసభ పెట్టిన్రు. అటు తర్వాత ఈ సంక్షోభం నుంచి ఎట్ల బయట పడాల్నో చర్చలు చేసిన్రు. ఎల్లయ్య ఇంకో సేటు దగ్గర పనికి కుదిరిండు.

యాడాది గడిసింది. అదేందోగని ఈ పవర్‌లూం యజమాని ఉరేసుకున్నపుడు నూలు ధర పెరిగింది. కరెంటు ధర పెరిగింది. ఈ రెండూ దర తగ్గిస్తే ఈ ఆత్మహత్యలు ఆగుతయి అన్నరు కొందరు.

ప్రభుత్వం ఎనుక ముందు జూడకుండ బయటి దేశాలకు పత్తి, నూలు ఎగుమతికి అనుమతి ఇచ్చింది. దాంతోని ఇక్కడ దొరకక ధరలు రెట్టింపైనై. అట్ల జరగకపోతే ఈ యజమానులు ఆత్మహత్యలు చేసికోకపోదురు అన్నరు కొందరు. అవన్ని విన్నంక నిజమే అనుకున్నడు ఎల్లయ్య. ఇంకోచోట పని వెతికిండు ఎల్లయ్య. సిరిసిల్లలో ఎవరిదగ్గరైనా ఇదే స్థితి.

ఎల్లయ్య మల్లా ఇంటికచ్చి చేరిండు. ఇంతలో ఎల్లయ్య పక్కింటి వెంకటయ్య పవర్‌లూం పని దొరకక ఆకలికి అప్పులకు తాళలేక ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టు తెలిసింది. పోస్టుమార్టం అయి డాక్టర్లు, పోలీసులు శవాన్ని

అప్పగించే సరికి సాయంత్రం అయింది. అదే రాత్రి ఇంటికి తెచ్చిన్రు. కాలేసిన్రు. కేవలం ఇరవైవేల రూపాయల అప్పు తీర్చలేక ఉరేసుకోవడం అందర్ని కలచివేసింది.

వెంకటయ్య భార్య ఏడుపు చూసి ఏడవనోల్లు లేరు. వారం రోజులు కర్మకాండలు జరిగినై. తనే చచ్చిపోయినట్టు అవన్ని తనకే జరిగినట్లు గుబులు పట్టుకున్నది ఎల్లయ్యకు. ఏవేవో ఆలోచనలు. ఎల్లయ్యకు ఇంటికాడ ఉండబుద్ధికాలేదు. సిరిసిల్లకు పోబుద్ధి కాలేదు.

అల్లుడు బిడ్డ రమ్మంటే ఎల్లయ్య గోదావరిఖనికి బయల్దేరిండు. అల్లుడు లక్ష్మణ్ చాలా మంచోడు. కాని అల్లుని కష్టాలు అల్లునివి. ఎపుడు ఏమవు తుందో తెలియదు.

ఎంత చెడ్డా బిడ్డింటికి అల్లునింటికి ఎందుకు పోవద్దంటరో ఎల్లయ్యకు ఇప్పుడు ఎరుకైంది. దూరంగా ఉన్నంతసేపు అల్లుడు బిడ్డ మంచిగ బతుకుతున్నరన్న తృప్తి ఉండేది. ఇప్పుడా తృప్తి తన భ్రమ అని తేలిపోయింది. మనుమలు మనుమరాండ్లతో ఆడుకుంటే కాస్త ఊరటగుండేది ఎల్లయ్యకు.

అల్లుడు లక్ష్మణ్ పనిచేసి చేసి బొక్కలు తేలిండు. తాను అక్కన్నే ఏదైనా చిన్న వ్యాపారం మొదలుపెట్టానుకున్నడు. తండ్రి తమ దగ్గరున్నందుకు విమల సంతోషానికి అంతులేదు. పిల్లలను, ఆడించుడు, నీల్లు తెచ్చుడు, కూర గాయలు తెచ్చుడు, బడికి తీస్కపోవుడు...

తండ్రి వల్ల విమలకు ఎంతో తీరికి దొరికింది. అల్లుడు, బిడ్డ కొద్దిగ నిగనిగ అయిండ్రు. కని ఎల్లయ్య పెట్టిన కూరగాయల బండి ఎక్కువకాలం నడవలేదు. అప్పటికే చాలా మందైపోయిరి. ఇక ఇన్ల లాభంలేదని మల్ల ఇంటి దారి పట్టిండు ఎల్లయ్య.

ఎల్లయ్య పోతనన్నప్పుడు అల్లుడు బిడ్డ కండ్ల నీళ్లు పెట్టుకున్నరు. అల్లుడు లక్ష్మణ్, తన తండ్రిని గోదావరిఖని రమ్మని ఎన్ని సార్లడిగినా రాలేదు. మీవూరికచ్చి నీముంగట మట్టి పని చేసుడు నీకు నామర్ద. నాకు గూడ మంచిగనిపియ్యది. పని చెయ్యకపోతే ఎల్లది. ఇంకా ఇద్దరెట్ల ఎదగాలె. పెండ్లిల్లు ఎట్ల చెయ్యాలె అనెటోడు.

ఇంట్ల ఇంటికి పెద్ద ఒకల్లుంటే ఇల్లు ఎంత స్వర్గం తీరుంటదో అల్లుడు

బిడ్డకు అప్పుడే తెల్సింది. అందుకే కన్నీళ్ళతో సాగనంపింద్రు.

ఎల్లయ్య మల్లా చేనేత మగ్గం నేయాలనుకున్నడు. ఆ బట్ట కొనేవాళ్ళు కనపడలేదు. పెట్టుబడికూడా చాలా కావాలె. తన దగ్గరలేదు. అందరూ నేత బట్టలుకొంటే నేతకార్మికుల ఆకలిచావులెందుకుంటయి అని ప్రశ్నించుకున్నడు ఎల్లయ్య. గర్శకుర్తిలో ఒక అయ్య దగ్గర చేనేత పనికి కుదిరిండు ఎల్లయ్య.

ఎక్కడ చూసినా మిల్లు బట్టలు. రెడీమేడ్ బట్టలు. ఇతర దేశాలకెల్లి కూడవస్తున్నయి. అవి వేసుకుంటేనే ఖదర్ అట. ఇక్కడికెల్లి పత్తి నూలు ఎగుమతి చేసుడెందుకు? అక్కడి బట్టలు దిగుమతి చేసుకునుడెందుకు? వాళ్ల ఫ్యాషన్లతోటి మన నేతబట్ట పోటీ పడ్తదా?

గాంధీకాలంనాడు చేనేత అన్నరు. స్వదేశీ అన్నరు. ఇప్పుడదంతా ఎక్కడపోయింది అని ఒక సంగం పెద్ద అంటుంటే ఎల్లయ్యకు సరిగ్గా అర్థంకాలేదు. తమ బతుకుల్లో మన్నుపోస్తున్న మిల్లులు మూలకు పడ అని తిట్టుకున్నడు ఎల్లయ్య.

ఎక్కన్నో తయారైన మాలు ఇక్కడికి పంపి అమ్ముకుంటే మేం అక్కడికిపోయి పని చేసి బతికే స్వేచ్ఛ గూడ ఉండాలె. మేం కూడ అక్కడికిపోయి మా రెక్కల కష్టం అమ్ముకునే స్వేచ్ఛ లేకుంట అక్కడ తయారైన నూలు ఇక్కడికి పంపి అమ్మితే మేం ఏం పని చేసుకొని బతకాలె అని ఎల్లయ్య ఆలోచనలు నాడెలాగా కొట్టుకుంటున్నై.

దసరాపండుగకు అల్లుడు, బిడ్డ, వియ్యంకులు, కొడుకు, కోడలు, మనుమలు, మనుమరాండ్లతో ఎల్లయ్య పాతఇల్లు నిండిపోయింది. ఎన్నాళ్ళకో ఆ ఇల్లు ఆనందంతో కళకళలాడింది. అది ఎన్నో రోజులు మిగలలేదు.

అల్లుడు లక్ష్మణ్ బాధపడ్తూ విషయం చెప్పిండు. అతన్ని కంపెనీలో డాక్టర్లు అన్‌ఫిట్ అన్నరని చెప్పిండు. స్వచ్ఛంద పదవీవిరమణ తీసుకో మన్నరట.

నన్నొక యంత్రంతీరు వాడుకొని వదిలేసుడేనా? నాకిచ్చిన జీతం ఎప్పటికప్పుడు ఖర్చయిపాయె. కాళ్లు చేతులు కూలవడ్డంక ఎట్ల బతుకుడు? పిల్లలను ఎట్లా చదివించుడు. మల్ల ఏం పని చేసుడు. ఇప్పుడు కొత్తగా మల్ల ఏం పని నేర్చుకునుడు? లక్ష్మణ్ అనడంతో దసరాపండుగకు కళకళలాడిన ఆ

ఇల్లు తెల్లారే చెన్నబోయింది.

కుక్కకున్న విశ్వాసం ఆ కంపెనీకి కార్మికుల మీద లేదు. గింత అన్యాయమా? ఎల్లయ్య కూతురు విమల తలబాదుకుంది.

"మనుషులకు పనిలేకుంట చేసే యంత్రాలు వస్తే మనుషులు ఏంపని చేసుకొని బతకాలె బావా?" అంటూ ఎల్లయ్య వియ్యంకుడు వీరయ్య ఎల్లయ్యనే అందుకు కారకుడైనట్టు నిలేసిండు.

"గదే నేనడుగుదామనుకుంటున్న. ఎవలనడుగాల్నో తెలుస్తలేదు బావా?" అన్నడు ఎల్లయ్య.

వియ్యంకుడు వీరయ్య మట్టి పనిచేసేవాడు. ట్రాక్టర్లు, ప్రొక్లెయినర్లు వచ్చినంక వీరయ్యకు పని దొరక్కుండపోయింది.

చిన్నకొడుకు అరబ్బు దేశంల పని వెతుక్కుంటనని పైరవి చేస్తున్నడు. నీ దగ్గరేమన్న పైసలెల్తయా బావా? అనడిగిండు వీరయ్య.

"కుల వృత్తులు కూడు పెట్టకపాయె. ఈ కొత్త వృత్తులు ఎప్పుడు పోతయో తెల్వదాయె. రేపటిమీద ఆశలేకపాయె. ఎట్ల బతుకుడు? అని ఏదో తత్వం పాట అందుకున్నాడు ఎల్లయ్య.

బైరాగులు పాడే ఆ తత్వం పాటలు చనిపోయినప్పుడు కర్మకాండల కాడ పాడుకునుటానికి పరిమితమైపోయినై. ఎల్లయ్య ఆ పాట పాడ్డంతో ఇల్లంతా విషాదమైపోయింది.

"అందర్ని గొట్టి ఈ పరిశ్రమలు ఎవర్ని బతికిస్తున్నయి మామా? బక్కోడు, కుంటోడు కార్లపోయెటోనితోని పోటీపడ్తరా? మామా? పనిచేసే రెండు చేతులకు పని కల్పించని ప్రణాళికలెందుకు? ప్రభుత్వాలెందుకు?, అని విరుచుకపడ్డడు అల్లుడు లక్ష్మణ్.

ఎల్లయ్యకు అంత పెద్ద మాటలు రావుగని అల్లుడు మాట్లాడుతున్నదాన్ల న్యాయముందనిపించింది.

ఆ తత్వం పాటల జీవుని గురించి అన్నట్టే ఉన్నది. పనిచేసే మనుషులకు జీవిత భద్రత లేకపోతే సమాజానికి భద్రత ఎట్లా వుంటుంది? పరిశ్రమలు మనిషికి సహకరించాలె గని మనిషిని తినేస్తే ఎట్ల బావా? అన్నడు వీరయ్య.

ఆరునెలలు గడిచినై. స్వచ్ఛంద ఉద్యోగవిరమణ కింద అల్లుడు లక్ష్మణ్‌కు వచ్చిన పైసలు తమ్ముడు అరబ్బు దేశాలకు పోవుటానికి చేసిన అప్పులు కట్టుటానికి పనికచ్చినయి.

అల్లుడు లక్ష్మణ్ బిడ్డ విమల కుటుంబంతో సహా ఇల్లు చేరిన్రు. అంతదాకా స్కూలు డ్రెస్సులు టైలేసుకొని ప్రయివేటు స్కూల్లో చదువుకున్న అతని పిల్లలు సాదా డ్రెస్సుల్లో సర్కారు బడికి పోతున్నారు.

లక్ష్మణ్‌కు ఆ పల్లె ఎంతో హాయిగా ఉందనిపించింది. ఆ పల్లె, చల్లగాలి అంతా మంచిగనే ఉందిగాని చేసుటానికి పనిలేదు. దున్నటానికి ఎవుసంలేదు. ఆగమాగంగ కార్మికునిగ డ్యూటీ చేసిన బతుక్కు తీరంలేకుండె. ఇప్పుడు పల్లె మొత్తం తీరమే. తీరుపాటంగ బతుకుడు అలవాటు చేసుకున్నడు లక్ష్మణ్.

పొయ్యిల కట్టెలులేవని విమలంటే గొడ్డలి తీసుకొని అడవిలకు పోయిండు లక్ష్మణ్. అడవిలో కట్టెలు కొడుతుంటే ఎన్నెన్నో చిన్నప్పటి ఆటలు పాటలు జ్ఞాపకాలు. చెమటలు కారుతుంటే అలసటకు బదులు ఆనందం కలిగింది లక్ష్మణ్‌కు.

సైకిల్‌కు సరిపడా కట్టెలు కట్టుకుని వస్తుండంగ ఫారెస్టుగార్డు అడ్డగించి పైసలు అన్నడు. గింతసేపు కట్టెలు కొట్టె కనవడనోడు గిప్పుడెట్ల వచ్చే అనుకున్నడు లక్ష్మణ్. వాని పనే తప్పులు వట్టుడు అని లక్ష్మణ్‌కు తెలువది.

పైసలియ్యకపోతే కేసుపెట్టి జేల్లేపిత్త అన్నడు గార్డు.

"పైసలు తీస్కరాలె. మల్లస్త" అని సైకిలు అక్కన్నే పారేసి ఇల్లు చేరిండు లక్ష్మణ్. మల్లా అటు పోలేదు లక్ష్మణ్.

ఏం పని లేదా అని విమల ఊకె గులిగితే నాలుగు గాలాలు తీసుకొని చేపలకని బయల్దేరిండు లక్ష్మణ్. చేపలు బాగనే దొరికినై. తోవలో అది చూసిన బెస్తోల్లు ఊర్లె పంచాయితి పెట్టిన్రు. ఆ చెరువును వాల్లె గుత్తకు తీసుకున్నరట. ఆ చెరువు కింద బావులు కాడ చాపలు గూడా మావే అన్నరు. కాళ్ళు పట్టుకొని వాల్ల సంగానికి దండుగ కట్టి బయటపడ్డడు లక్ష్మణ్.

"అట్ల సైకిల్ పోగొట్టినవు. ఇట్ల దండుగు కట్టినవు. నువ్వు ఏ పని చేసినా ఇగగింతే. ఉన్నకాడ సప్పుడంట కూసో" అన్నది విమల.

అల్లుడు లక్ష్మణ్‌కు అంతా అయోమయంగా వుంది. ఈ భూమి, నీరు, చెరువు, అడవి, చెట్టు, కట్టెపుట్ట ఏది తనదికాదు.

ఈ ప్రకృతి ఎంత అందమైనదో, ఈ పల్లె ఎంత ప్రశాంతమైనదో...కాని ఇందులో తనకేమి చెందదు. ఈ గాలి కూడా తన దవునోకాదో...ఈ చెట్లు చేమలు పక్షులు చేపలు పొలాలు చెరువులు ఏవీ తనవి కావు. ఈ పల్లెను ఎట్లా ప్రేమించాలె. ఈ పల్లెల ఎట్ల వుండాలె.

ఇన్నాళ్ళు ఆ ఉద్యోగం తనది అనుకున్నడు. ఆ ఉద్యోగం పోయింది. ఉద్యోగ భద్రతకూడా పోయింది. తనకు జీవితంలో మిగిలిందేమిటి? ఈ పాత ఇల్లొకటేనా?

తన జీవితం ఇక అంతా ప్రశాంతమే. అల్లుడు లక్ష్మణ్ రోజూ ఆ వూరి చెరువు కట్టమీదో, ఈదుల్ల మర్రికిందో వెల్లకిలా పడుకుంటడు.

"నాన్నా అమ్మ అన్నం తినరమ్మంటంది" అని పిల్లలు వస్తే పోయి కాస్త తింటడు. మల్లా ఏదో చెట్టు కిందకి చేరుతడు.

ఎల్లయ్యకు అల్లుని స్థితి చూసి ఏం చేయాలో తోచలేదు. తన కండ్ల ముందే ఎదిగిన కొందరి జీవితాలు...శిథిలమై విధ్వంసమవుతున్న సమాజం. బైరాగితత్వాలు సమాజ విధ్వంసాన్ని ప్రశాంతంగా భరించే శక్తి నిస్తున్నాయి.

ఆ తత్వాలు ఎందుకు పెట్టినయో ఎల్లయ్యకు ఇప్పుడు అర్థమైంది. విమలకు అర్థంకాలేదు. తండ్రిని, భర్తనుచూసి ఎవరూ చూడకుండా కన్నీరుకారుస్తోంది.

ఆమె దు:ఖంలో కోపంలేదు...ప్రశాంతంగా ఏడుస్తోంది.

ఆ ప్రశాంతంలో ఒక నిరాశ. ఒక నిర్వేదం.

అది ఒక సమాధి దశ.

రేపటి సమాజం కూడా ఇంతేలే అని ఆశలన్ని సమాధి అవుతున్న దశ.

తండ్రి ఎల్లయ్య బైరాగితత్వం రాగం తీస్తున్నడు.

ఇల్లంతా విధ్వంస చిహ్నాలకు బదులుగా విషాదం ప్రశాంతంగా చిక్కగా పరుచుకుంటున్నది.

ఆదివారం వార్త, ఫిబ్రవరి 2003

ఆకాశవాణి కార్మికుల కార్యక్రమం, వేదప్రియ కథా సంకకలనం 2003